

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 689

гр. София, 05.11.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в закрито заседание на пети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

като разгледа докладваното от Васил Василев Въззивно частно търговско дело № 20211001000984 по описа за 2021 година

Производството е по чл.701,ал.3 от ТЗ.

Делото е образувано по частна жалба от "С." ЕООД, ЕИК 831769677, (в открито производство по несъстоятелност), със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Манастирски ливади", ул. „Майстор Алекси Рилец“ № 10, представлявано от управителя С. Х. В. против определение № 264490/16.09.2021г. постановено по т. д. № 1889 по описа на Софийски градски съд за 2019г. (Т. О. VI-6 състав),с което не е допуснат до разглеждане от събранието на кредиторите предложението от длъжника „С." ЕООД, ЕИК 831769677, плана за оздравяване, депозиран с молба с вх.№348053/13.09.2021 година.Поддържа се в жалбата,че обжалваното определение е неправилно, необосновано и противоречащо на закона.Поддържа се,че неправилно първоинстанционният съд определя обособената част задължително като част от търговско предприятие и пряко прилага разпоредбите на чл. 15, чл. 16 и чл. 16а от ТЗ по отношение на предвидената за продажба конкретна обособена част. В § 1а от ТЗ определението за „обособена част“ съдържа изискване съответния актив да може „самостоятелно да осъществява търговска дейност", а не - да осъществява към момента на сделката такава дейност. Законът ясно определя необходимостта обособената част да може функционално да съществува сама.Предмета на сделката с обособена част следва да са активи, които са достатъчно обособени и функционални, но дали те функционират като такива е фактически, не правен въпрос. Поддържа се,че при обособената част не е необходимо наличие на търговски отношения по повод на продавания актив, не е необходимо и фактическо функциониране на този актив - а само изискване такова самостоятелно функциониране да е възможно.Поддържа се,че в чл. 700, ал.2 изрично е предвидено, че в плана за оздравяване може да се предвиди „извършване на други действия и сделки“-т.е.продажбата на предвидената във внесения План за оздравяване съвкупност от активи е допустима - като продажба на активи-такива, за които не е налице необходимост на

функционират самостоятелно, нито пък е налице задължение да се внесе и проект на договор. В обжалваното определение съдът не обсъдил правото на длъжника да предложи сключване на една или повече сделки с активи на дружеството – длъжник. Поддържа се, че съдът няма право да отхвърля самостоятелно предложените гаранции, защото самият го счита, че те не са гаранции. Щом гаранции са предложени, съдът е длъжен да допусне плана за разглеждане, а събранието на кредиторите ще одобри или не плана, заедно с предложените гаранции. Неправилно съдът не взел предвид, че с плана се предлага поемане на менителнично поръчителство от трето лице, което е поръчителство и представлява поемане на солидарна отговорност с длъжника - от трето лице, с облекчен ред за снабдяване със заповед за изпълнение по правилата на чл. 417, т. 10 от ГПК. Неправилно съдът приел, че кредиторите не са поставени при равни условия. Дори и да са налице такива неравни условия, с оглед на различния срок за удовлетворяване, съдът няма право да приема или да отхвърля подобно предложение - това е право единствено на кредиторите, които биха били ощетени от подобно предложение. В този смисъл е изричният текст на чл. 705, ал. 1, т. 3 от ТЗ - ако има ощетени от предложени план за оздравяване кредитори, те могат и следва да дадат съгласие за ощетяването си. Това става преди утвърждаване на плана от съда и писменото съгласие е условие за това действие на съда. Поради това се иска обжалваното определение да бъде отменено и вместо него бъде постановено определение, с което предложени план бъде допуснат за разглеждане от събранието на кредиторите.

Жалбата е подадена в срок от надлежно легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, предвид на което е допустима.

За да се произнесе по частната жалба виззивната инстанция взе предвид следното: На 16.08.2021 година по делото с вх. № 343795, е постъпил план за оздравяване на предприятието на длъжника, представен от „С.“ ЕООД, който съдът е оставил без движение и е дал указания на страната за отстраняване нередовностите на плана, на основание чл. 701, ал. 2 ТЗ. С молба с вх. № 348053 жалбоподателят е предложил оздравителен план, за който твърди, че съдържа необходимото съобразно нормата на чл. 700 ТЗ. За да постанови обжалваното определение СГС е приел, че съгласно постоянната съдебна практика съдът по несъстоятелността следва да извърши проверка на предложени оздравителен план, като неговите действия се изчерпват с проверка на съответствието на предложени план с изискванията за минимално законово определено съдържание на този план, което е систематизирано в шест отделни групи, съгласно чл. 700, ал. 1 ТЗ. Дължимата от съда по несъстоятелността проверка е по законосъобразност на предложени план по чл. 700 ТЗ. Видно от предложени план, част от активите на длъжника (складово-производствена база в с. Негован, включваща поземлени имоти, ведно с всички подобрения и приращения, включително изградени постройки, преместваеми обекти, трайно прикрепени конструкции, съоръжения, административно-битова сграда, заваръчно-монтажен цех за метални конструкции, строежи, складово-производствено хале и др.; поземлени имоти; апартаменти-3 броя; дружествени дялове и др.), са предмет на прехвърлителни сделки, за които длъжникът е представил сключени предварителни договори. В плана се съдържа целта на

тези осребрявания- генериране на паричен ресурс за погасяване на задълженията към кредиторите, каквато е и целта на осребрителната процедура по ТЗ. Съдът е приел, че в плана не е ясно как е формирана посочената обособена част от предприятието като съвкупност от права, задължения и фактически отношения по смисъла на чл. 15, ал. 1 от ТЗ вр. с § 1а от ДР на ТЗ. Законът определя обособената част като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, свързани с относително обособена организационна структура на предприятието. При прехвърляне на част от търговско предприятие, прехвърляната част следва да бъде обособена счетоводно или по друг начин, позволяващ индивидуализация на предмета на сделката, т. е. на правата, задълженията и фактическите отношения, за които е постигнато съгласие да преминат от патримониума на отчуждителя в патримониума на приобретателя. Спазването на изискването за обособяване на реалната част от предприятие е предпоставка за валидността на прехвърлителната сделка и за пораждаване на правните й последици с оглед особените разпоредби на чл. 15, ал. 3 от ТЗ, чл. 16 от ТЗ и чл. 16а от ТЗ, уреждащи солидарната отговорност между отчуждителя и приобретателя на предприятието, вписването на договора, разделното управление на предприятието в срока по чл. 16а, ал. 1 от ТЗ и другите обезпечения в полза на кредиторите. Съдът е приел, че в настоящия случай планът за оздравяване не предвижда прехвърляне на част от търговското предприятие на длъжника, включващо права, задължения и фактически отношения. В плана и в договорите за продажба се предвижда прехвърляне само на активи, които са индивидуализирани, без да са индивидуализирани задълженията и фактическите отношения във връзка със съответната обособена част. Т.е. в случая се предвижда прехвърляне на значителна част от активите, попадащи в масата на несъстоятелността, без да се прехвърлят съответни индивидуализирани задължения и фактически отношения. Така посочените в плана обособени части остават неконкретизирани и не отговарят на изискванията на § 1 а от ДР на ТЗ, определяща обособената част като конкретна организационна структура, обособеност на организационната структура и възможността същата да осъществява самостоятелно стопанска дейност. С предвиденото в плана да се прехвърлят само конкретно посочени активи, без съответните индивидуализирани задължения и фактически отношения, не се постига прехвърляне на обособена част от предприятие по смисъла на ТЗ. Съдът е приел, че в случая се цели прехвърляне само на активи, като по този начин се извършва заобикаляне на императивните разпоредби за осребряване на имуществото на длъжника и за разпределение на постъпилите суми, съобразно реда на чл. 722 ТЗ. Съдът е приел, че предложеният план предвижда различни гаранции за неговото изпълнение, способстващи плащане на задълженията на длъжника на кръга кредитори, очертани в списъците на приети вземания, както е тези, чиито вземания са предмет на производства по чл. 694 ТЗ. В плана е посочена обща гаранция - цялото имущество на длъжника, както повелява нормата на чл. 133 ЗЗД, поради което съдът преценил, че предложената гаранция не отговаря на нормата на чл. 700, ал. 1, т. 4 ТЗ. По отношение на обезпечения кредитор „ИСА 2000“ ЕООД планът предвиждал като обезпечение на вземанията му да бъде учреден залог върху търговското предприятие на длъжника, но към плана плана не е представен проект за този договор, който, с оглед формата за действителност - писмена с нотариална заверка на подписите, следва да е

представен към момента на приемането на плана, в изискуемата от закона форма. Непредставянето на проект на договора представлява нередовност на плана. По отношение на предвидената в плана гаранция за кредиторите по т.6 на чл.722 ТЗ - доброто финансово-икономическо състояние на едноличния собственик на капитала „ХИДРОСТРОЙ- СЕСТРИМО“ ЕООД, която гаранция е предвидена и за необезпечените кредитори, съдът приел, че платежоспособността на едноличния собственик на капитала на длъжника не обезпечава пряко или косвено кумулиране на паричен ресурс за покриване на задълженията на длъжника. По отношение на гаранциите за необезпечените кредитори, за които в плана е предвидена гаранция издаване на запис на заповед от длъжника, авалиран от едноличния собственик на капитала „ХИДРОСТРОЙ- СЕСТРИМО“ ЕООД съдът е приел, че изискването за безусловния характер на задължението по записа на заповед прави невъзможно издаването на такива под отлагателно условие - влизането на оздравителния план в сила. Записът на заповед следва да е издаден към момента на утвърждаването на плана, но изискването за безусловен характер на задължението по записа на заповед прави невъзможно издаването на такива под отлагателно условие - влизането на оздравителния план в сила.

Софийският апелативен съд като се запозна с предложения план за оздравяване, обжалваното определение и като взе предвид изложеното в частната жалба счита, че същата е неоснователна, поради което обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

Така постановеното определение по [чл. 701, ал. 1 ТЗ](#) е правилно. В това производство съдът е задължен служебно да следи дали предложеният за разглеждане и приемане оздравителен план отговаря на минимално необходимото съдържание, предвидено в разпоредбата на [чл. 700, ал. 1 ТЗ](#) и на съответните законови изисквания. В случай, че предложеният план не отговаря на изискванията на [чл. 700, ал. 1](#), разпоредбата на чл.701, ал.2 от ТЗ задължава съдът да изпрати съобщение на предложителя да отстрани в 7-дневен срок допуснатите нередовности, което в настоящия случай е сторено от първоинстанционния съд. В изпълнение на указанията на съда настоящия жалбоподател е представил молба от 13.09.21г. в която е развил свои виждания по отношение на указанията на съда. Поддържа се в частната жалба, че неправилно първоинстанционният съд определил обособената част от предприятието като част от търговско предприятие и пряко приложил разпоредбите на чл. 15, чл. 16 и чл. 16а от ТЗ по отношение на предвидената за продажба конкретна обособена част. В § 1а от ТЗ определението за „обособена част“ съдържа изискване съответния актив да може „самостоятелно да осъществява търговска дейност“, а не - да осъществява към момента на сделката такава дейност. Законът ясно определя необходимостта обособената част да може функционално да съществува сама. Предмета на сделката с обособена част следва да са активи, които са достатъчно обособени и функционални, но дали те функционират като такива е фактически, не правен въпрос. Поддържа се, че при обособената част не е необходимо наличие на търговски отношения по повод на продавания актив, не е необходимо и фактическо функциониране на този актив - а

само изискване такова самостоятелно функциониране да е възможно. Поддържа се, че в чл. 700, ал. 2 изрично е предвидено, че в плана за оздравяване може да се предвиди „извършване на други действия и сделки“ - т.е. продажбата на предвидената във внесенния План за оздравяване съвкупност от активи е допустима - като продажба на активи-такива, за които не е налице необходимост на функционират самостоятелно, нито пък е налице задължение да се внесе и проект на договор.

В настоящия случай с предложения план и приложения договор /стр. 2930-2937/ се предлага продажбата на обособена част от предприятието на длъжника което, така както е описано представлява недвижимите имоти подробно описани в договора и движимите вещи описани в приложение №1 към договора. По смисъла на параграф 1а от ДР на ТЗ "Обособена част" по смисъла на този закон е организационна структура, която може самостоятелно да осъществява стопанска дейност (магазин, ателие, кораб, цех, ресторант, хотел и други подобни). Самостоятелността на организационната структура се изразява и в съвкупност от фактически отношения и задължения, които касаят именно тази структура, посредством които същата действа сравнително самостоятелно в стопанския живот. При посоченото в плана и в договора с последния се прехвърлят само активи на дружеството, за които по никакъв начин не може да се приеме, че са действаща организационна структура. Така както са формулирани отделните предмети на сделката-недвижими имоти и движими вещи налага извода, че се цели разпореждане с имуществото от масата на несъстоятелността, което поставя под въпрос ефективността и успеха, по отношение на всички кредитори, на последстващата процедура по оздравяване на предприятието.

Поддържа се в жалбата, че съдът няма право да отхвърля самостоятелно предложените гаранции, за които счита, че не са гаранции. Поддържа се, че щом гаранции са предложени, съдът е длъжен да допусне плана за разглеждане, а събирането на кредиторите ще одобри или не плана, заедно с предложените гаранции. Неправилно съдът не взел предвид, че с плана се предлага поемане на менителнично поръчителство от трето лице, което е поръчителство и представлява поемане на солидарна отговорност с длъжника - от трето лице, с облекчен ред за снабдяване със заповед за изпълнение по правилата на чл. 417, т. 10 от ГПК.

Въззивния съд счита, че така предложените гаранции от заявителя на плана не представляват гаранции по смисъла на чл. 700, ал. 1, т. 4 от ТЗ. Съгласно постоянната практика на ВКС гаранциите по смисъла на [чл. 700, ал. 1, т. 4 ТЗ](#) са тези предвидени с оздравителния план действия и сделки, пряко или непряко обезпечаващи удовлетворяването на кредиторите като главна цел на оздравителното производство. Пряко осигуряващи удовлетворяването са обичайните обезпечителни мерки /реални и лични обезпечения/ - залог, ипотека, поръчителство, възбрана, залог. Качество на гаранция би имало и средство, без пряко удовлетворяващ кредитора ефект, но косвено гарантиращо удовлетворяването /напр. гарантиране конкретно уреден в плана начин на удовлетворяване на кредитори - чрез събиране вземания от длъжници на несъстоятелното дружество, гарантирано само по себе си с предприемане на принудително изпълнение върху предварително обезпечени или възбранени/запориранни конкретни техни имущества и пр./. В този ред разсъждения не може

да се приеме, че като гаранция следва да се зачита и общата разпоредба, че цялото имущество на длъжника обезпечава задълженията към неговите кредитори. Като гаранция за изпълнението на плана не може да се приеме и доброто финансово състояние на „Хидрострой-Сестримо“ ЕООД, което е едноличен собственик на капитала на дружеството жалбоподател по настоящето дело, което ще осигури със собствени средства заплащането на публичните задължения на длъжника. В случая се предлага като гаранция едно бъдещо намерение на трето лице, което не гарантира в никакъв случай реализацията на това намерение.

В плана за оздравяване като гаранция се предлага и бъдещото /след влизането в сила на плана/ издаване на запис на заповед от дружеството-жалбоподател, който ще бъде авалиран от „Хидрострой-Сестримо“ ЕООД в полза на всеки от необезпечените кредитори. Съгласно чл. 535, т. 2 от ТЗ записът на заповед съдържа безусловно обещание да се плати определена сума пари. Намерението за бъдещо издаване на записи на заповед на кредиторите и авалирането им не кореспондира с безусловността на плащането, поради което не може да се приеме, че се предлага законосъобразна гаранция.

Законосъобразно съдът е приел, че с оглед непредставянето на проект за договор за залог на търговското предприятие на длъжника в полза на кредитора „Иса 2000“ ЕООД представлява нередовност на плана. От друга страна следва да се има предвид, че, с оглед намерението посочено по-горе, за продажба на част от активите на дружеството към настоящия момент такъв договор не може да бъде преставен, предвид бъдещата неяснота относно имуществото на търговското предприятие. Незаконосъобразно е становището в жалбата, че при предложени гаранции съдът следва безкритично да приеме същите и да допусне плана до разглеждане от събранието на кредиторите. При проверката по чл. 701, ал. 1 и 2 от ТЗ съдът следи не само за формалното съдържание на плана по чл. 700, ал. 1 от ТЗ, но и законосъобразността на предложените мерки. Недопустимо е до разглеждане от събранието на кредиторите да се представя план, за който предварително е ясно, че предложените гаранции не представляват гаранции по смисъла на закона.

Изложеното по-горе налага извод, че предложеният от длъжника план за оздравяване на предприятието не отговаря на предвидените в [чл. 700, ал. 1 ТЗ](#) законови изисквания, което не позволява същият да бъде допуснат до разглеждане от събранието на кредиторите.

Като е достигнал до същия краен резултат по мотиви, сходни с изложените, СГС е постановил правилен съдебен акт, който подлежи на потвърждаване.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 264490/16.09.2021г. постановено по т. д. № 1889 по описа на Софийски градски съд за 2019г. (Т. О. VI-6 състав).

Определението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на [чл. 280 ГПК](#) в
едноседмичен срок от връчването на препис на жалбоподателя.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____